

bi bilo pretrdo in ne prav pravično. Imajo nekaj jedra, nekaj mislij . . . tudi niso celó slabe zunajne oblike. A okorne so, besede slabo izražajo misli, da! sem ter tje se kar skokoma podi misel za misljo, tako da mora bralec preišljati, kaj hoče povedati, česar ne pové. N. pr. „V tihi noči.“ Misel človeška je res hitra . . . sedaj grem lahko ž njo v pekel, sedaj v nebesa; sedaj sem pri vasici, sedaj „kjer nebeški Oče bdi“. Toda v pesmi to ne gre. In naposled Vaša prošnja? Mislite mar, da je to posebna sreča za vasico, „kjer v mladosti sem igral“, če Bog dá, „da enkrat v nje zemljico Legel bom in sladko spal“? „Nebeški Oče bdi“ — se nam tako znano zdi iz druge pesmi. Tudi Vaša „Cerkvica“ ni drugega kakor posnetek one „Cerkvica tam gor sameva.“ A ni Vam bilo všeč, da bi cerkvena bila na planini, pa pastirja gledala nizdol, zato ste situvacijo premenili: Pastir naj je na planini „in pase dan na dan, Glasne pesmi tam prepeva, Da doní črez dol in plan.“ — „Črez dol in plan“ je pleonazem! „Pod planino cerkev mala Svoj

zvonik tja v zrak molí“ . . . kako malo poetično to „molenje“! In ta deček enkrat zre „iz planine“, drugič gre „z planine“: zakaj ne obakrat „s planine“, kar je jedino pravo? Posebno zadnja kitica je strašno, kako bi brž rekli, — topa. „Glej, tja h cerkvici presveti Krsto rakvarji nesó: On, ki prej je pel v planini, V jamo mora zdaj temno.“ Prav mu je! kaj je „v planini“ tako motil, da mora sedaj v jamo. Pa ti „rakvarji“! Brr! Tudi Vaša „Nevihta“ je — igrača, in Vaša želja, „da bi dosegli skalovje brega“ se je izpolnila: ker „brodarjev in čolna več ni“. Menda se je razbil ob skalovje. Svetovali bi tudi Vam in drugim, da pijance pustite pri miru. Premalo praktični so, kakor je i Vaš v „Pijančevi baladi“. Če še povemo: ako stojíte pred križem, je tisti, ki na njem visi — podoba in nas le spominja Onega, ki je jed enkrat visel v naše odrešenje in sedaj ne visi več, „kakor si nekđaj visel“, mislimo, da smo dovolj povedali in vaši želji vsestransko ustregli. Sicer pa: pogum, in blagoslovi naj Bog Vaše trude!

Narodna pesem.

Pesem o vojski.

(1848.)

Kar se zdaj pri nas godi,
Daleč po svet' slovi,
Močno se puntajo vsi,
Veselja na svet' več ni.

Albert kralj Sardinski
In ta svitli papež Rimski
Sta cesarju pošto dala,
Da se bota ž njim vojskvala.

Z velikim' armadam' naproti hité,
Po mestih puntarjem šturm zvoné,
Od zad' in od spred skupaj leté
In podirajo fante mladé.

Mi vojščaki istrajaharski,
Med t'mi smo tud' fantje kranjski,
Srčno se držimo
In svetlega cesarja častimo.

Prisego natanko držimo
In vikšim pokorni bodimo,
Če se glih bliska svetli meč
In meče glave preč.

Od vseh strani bombe leté,
Sovražnik' proti nam hité,
In ti pastirji naših dušic
So ratali volkovi poštenih ovčic.

Mislili so vsi,
Da vojščaki smo slabi,
Pa kmalu se sliši,
K' se vojska začne.

Če bolj proti nam hité,
Srčnejši se fantje držé;
Ja, mladenči vi, kranjska kri
Se s tega nič ne s'ri.

Kamor mi pridemo,
Srčni se vidimo,
Strah je pred nami,
Groza za nami.